వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

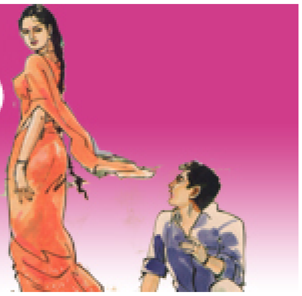

(గత సంచిక తరువాయి)

"అద్సరే నీవెందుకొచ్చేవిక్కడికి" అంది వాసవి.

మహతి నీరసంగా నవ్వింది.

"అదంతా చెప్పాలంటే పెద్ద కథవుతుంది"

"మీరిద్దరూ యీ మెట్లమీద నిలబడి ఎంతసేపు మాట్లాడుకుంటారు మీరు త్వరగా వెళ్ళి చెక్ చేయించుకునివస్తే అందరం ఎటైనా వెళ్దాం అన్నాడు అనంత్ వాసవికేసి చూస్తూ.

"ఈ అయిడియా బాగుంది. నీతో ఎవరయినా వచ్చేరా?" అడిగింది వాసవి మహతిని.

"ఊహూ! రోజూ చచ్చేవాళ్ళకోసం ఎవరూ ఏడ్వరు. నేను కాస్త ఏకాంతాన్ని వదులుకోవడం యిష్టంలేక ఒక్కర్తినే వస్తుంటాను అంది మహతి నీరసంగా నవ్వుతూ.

"సరే, కొంచెంసేపు వెయిట్ చెయ్యి ఇప్పుడే వస్తాను" అంది.

వాసవి నీరసంగా లోనికి వెళ్ళింది.

మహతి పైకొచ్చి విజిటర్సు రూమ్‌లో కూర్చుంది.

అనంత్ కూడా ఆమెకెదురుగా కూర్చుని ఏదో మాగజైన్ తిరగెయ్యసాగాడు.

మహతి అనంత్ కేసి దీక్షగా చూసి "వాసవికేవిటి ట్రబుల్" అంది.

అనంత్ చెప్పడానికి కొంచెం తడబడి "కొంచెం నెర్వస్‌నెస్ అంతకుమించి పెద్ద జబ్బేంకాదు" అన్నాడు.

"వాసవికి నరాల బలహీనత? విచిత్రం కోరుకున్న జీవితం లభించి కూడా వాసవి నెర్వసయిందంటే నమ్మలేకుండా వున్నాను" అంది నిట్టూరుస్తూ.

అనంత్ మాట్లాడలేదు.

అతనికర్థమయింది "తనని పక్కన చూసి ఆమె వేరుగా భావిస్తోంది"

అతను, ఆమె మరో ప్రశ్న వేసే అవకాశం యివ్వకుండా బయటకెళ్ళి నిలబడ్డాడు.

ఇంతలో వాసవి బయటకొచ్చి "పదండి" అంది.

మహతి లేచి వచ్చింది.

కారు బీచ్ రోడ్డులో వెళుతోంటే చల్లటిగాలి దూసుకొచ్చి వాళ్ళని ఆప్యాయంగా తడిమింది.

వాసవి ఎడమవైపు కిటికీలోంచి దూరంగా కనిపిస్తోన్న సముద్రంవైపు చూసింది. నీరెండలో ఆకాశంలో విసీలమై బ్లూ ఎమల్షన్‌తో పెయింట్ చేసినట్లున్న సముద్రాన్ని చూస్తే ఆమె మనసు గతంలోకి దూసుకుపోతోంది.

"ఎక్కడికి వెళ్దామంటారు? ఏదైనా హోటల్‌కి వెళ్దామా?" స్టీరింగ్ పక్కన కూర్చున్న అనంత్ అడిగాడు.

"వద్దు జనసాంద్రత వున్నచోట నాకు పరమ చిరాకు. కాసేపు ఈ రోడ్డు పక్కన ఆపండి అలా బీచ్‌లోకి వెళ్ళి కూర్చుందాం" అంది మహతి.

వాసవి మనసు గతుక్కుమంది.

అనంత్‌తో సముద్రపు టొడ్డుకి వెళ్ళడం ఆమెకీ సుతారం యిష్టంలేదు. ఆ తియ్యటి జ్ఞాపకాల్ని గుర్తు తెచ్చుకోవడం వాటిని భరించడం ఆమెకి సాధ్యంకాదు.

"బీచ్ కెందుకు? మరీ చల్లగా వుంటుంది" అంది వాసవి.

"నేను సముద్రాన్ని చూసి ఎన్నేళ్ళయిందో" అంది మహతి నిరాశగా.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా "మద్రాసులో వుంటూ అదేంమాట" అంది.

"నేను మద్రాసులో వున్నానో మండపేటలో వున్నానో నాకే తెలియదు. ఈ వూరికి వచ్చినప్పుడు కాబోలు సెంట్రల్ స్టేషన్ నుండి యింటికి వస్తూ టాక్సీలో మౌంట్ రోడ్డు చూసాను. తిరిగి ఈ జబ్బు పుణ్యమా అని ఇంటినుండి ఒక ఫర్లాంగు దూరం హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళగలిగే స్వాతంత్ర్యం లభించింది" అంది నవ్వుతూ.

వాసవి బాధగా చూసి "అనంత్ కారిక్కడ ఆపు అంది. కారుని పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో పార్కుచేసి తాళం వేసాడు అనంత్.

అప్పటికే వాసవి మహతి ఇసుకలో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

"ఈ రోజు నాకెంత సరదాగా వుందో తెలుసా? అనుకోకుండా నిన్ను చూడగలిగాను. పంజరంలాంటి మా కొంపలోంచి బయటపడి కాస్త స్వేచ్ఛావాయువులు పీల్చగల అదృష్టం లభించింది" అంది మహతి ఆనందంగా.

"నీ మాటలు నాకు చాలా తమాషాగా అనిపిస్తున్నాయి. నిన్ను మీ వారు కనీసం సినిమాకి కూడా తీసుకెళ్ళరా" అంది వాసవి ఆశ్చర్యంగా.

మహతి శుష్కహాసం చేసింది.

"భర్త గురించి ఇలా చెప్పడం తప్పేమో కానీ నువ్వు నాకెంతో ఆత్మీయురాలివి. అందుకని మనసు విప్పి చెప్పేస్తున్నాను. ఆయన మా అత్తగారు తయారుచేసిన మరబొమ్మ. ఆమె కీయిస్తే కదులుతారు. ఆయనకంటూ స్వతంత్రమైన ఆలోచనగాని నిర్ణయం తీసుకునే శక్తిగాని లేవు. ఆడవాళ్ళని స్వేచ్ఛ పాడుచేస్తుందని వాళ్ళకి చదువు, సంధ్యలనవసరమని మగవాడెదుట నోరు విప్పి మాట్లాడడం చాలా తప్పని చెబుతుందామె. ఆమె మాట వేదవాక్కియనకు. గొప్ప తమాషా ఏమిటంటే ఆవిడ మాత్రం తన భర్త ఎదుట పిల్లల ఎదుట లెక్చరు దంచుతుంది. అప్పుడామె తను స్త్రీనన్న విషయం మరచిపోతుందనుకుంటాను"

"ఇంకా యిలాంటి కుటుంబాలున్నాయన్నమాట" వాసవి విస్తుపోయింది.

"నేను ఒకప్పుడలాగే అనుకునేదాన్ని. చదువుకున్న కుటుంబాలన్నీ చాలా ఎడ్వాన్సుగా వుంటాయని ఇప్పుడు తెలుస్తోంది"

వాసవి దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ అంది "నువ్వు మీ ఆయన్ని మార్చడానికి ప్రయత్నించలేదా?"

"అసలు నాకా అవకాశం ఎక్కడ దొరికింది నీకు తెలుసుగా మాది ఉమ్మడి సంసారం. నాకు వంటగదే లోకం. ఆయనకి ఆఫీసు, బజారు పనుల్లో స్వర్గం ఎప్పుడయినా కాస్సేపు ఒంటరితనం దొరుకుతుందని చూస్తే చాలు మా అత్తగారి

పహరా వుంటుంది మా యింట్లో జనాభాకు వండివార్చి వడ్డనకు ముగించేసరికి ఆయన గురక తీస్తుంటారు" అంది మహతి.

"ఇక్కడ కూర్చుందాం" అంటూ నిర్మానుష్యంగా వున్నచోట ఇసుకలో కూలబడింది వాసవి.

మహతి పక్కనే కూర్చుంది.

తెల్లని నురుగుని మోసుకుని అలలు ఒడ్డుకి వచ్చి వెనక్కుమళ్ళుతున్నాయి.

"అద్సరే నీకసలేవిటి జబ్బు అసలెందుకిలా అయిపోయావ్? మీ వాళ్ళెవరూ నిన్ను పట్టించుకోవడంలేదా?" అంటూ అడిగింది. వాసవి.

మహతి కళ్ళలో నీళ్ళూరాయి.

"ఒక వయసువచ్చాక ఒకరు పట్టించుకోవాలన్నది అర్థంలేని మాట పెళ్ళిచేసి ఒకదారి చూపించి వాళ్ళు బాధ్యత తీర్చుకున్నామనుకున్నారు.

"ఇన్నాళ్ళూ పెరిగిన యింటిని వదలి పరాయింట్లోకి వచ్చిందని ఆమెని అన్నివిధాల ఆదరించాల్సిన బాధ్యత తమమీద వుందన్న ఆలోచన వీళ్ళకి లేదు. నాకు ప్రాణంలో ప్రాణమైన వీణ అమ్మేసారు. అప్పుడే సగం చచ్చిపోయాను. కాస్సేపు మనసాగక ఏ మాగజైనన్నా ముట్టుకుంటే చాలు తప్పుచేసినట్టు చూస్తారు. నా గుండెలో బాధ చెప్పుకోవడానికి మనిషిలేక అలాగే అనచుకోవడాన్న అది ఫిట్సుగా మారి చివరికి హిస్టీరియాగా దారితీసింది. దాని పుణ్యమే ఈ కాస్త స్వేచ్ఛన్నా" అంటూ నవ్వింది మహతి.

వాసవికి ఆమె గాథ కన్నీరు తెప్పించింది.

"మహీ ఎంత పాడయిపోయావో తెలుసా? నిన్ను చూస్తే గుండె తరుక్కుపోతున్నది పెళ్ళి ఆడదానిపట్ల శాపమా ఎంతో డబ్బు ఎదురిచ్చి వివాహం చేసుకునేది మనసుండి ఆలోచించడం మానుకుని ఆత్మాభిమానంవుండి అవమానాల పాలవ్వడానికే తనకి అన్ని విధాల సుఖాన్ని సహకారాన్ని అందించే ఆడదాన్ని అర్ధాంగిగా చూడలేని మగవాడితో ఎందుకే కాపురం అంది" ఆవేశంగా.

మహతి నిస్పృహగా నవ్వింది.

"నీకన్నా ఆవేశంగా ఆలోచించిన క్షణాలున్నాయి. చాలామంది ఆడవాళ్ళు నగలు చీరలువుంటే సుఖంగా వున్నట్లు భావిస్తారు. అదెంత పొరపాటో ఎవరికైనా అనుభవం మీద తెలుస్తుంది మనిషికి అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైనది స్వేచ్ఛ ఆత్మాభిమానం దెబ్బతగలకుండా చూసుకోవడం.

అవి గాలి నీరులాగే ప్రతి మనిషికి చాలా అవసరం అవి పోయిన రోజు ఈ సంసారం, ఈ మొగుడు గో టు హెల్ సాంప్రదాయం అనే చట్రంలో ఆడదాన్ని బిగించి కట్టుబాట్లు అనే కటకటాల్లో బంధించి ఈ సమాజం ఎంతగా ఆడదాన్ని హింసిస్తుందో ఒక్కొక్క యింటికెళ్ళి ఒక్కొక్క ఆడదాన్ని అడిగితే తెలుస్తుంది. అప్పుడప్పుడు నాకేమనిపించేదో తెలుసా ఈ కొంపలోంచి పారిపోయి స్వేచ్ఛగా బ్రతకాలని అసమర్ధుడయిన మొగుడితో కాపురం చేసేకన్నా సమర్థుడయిన వాడితో లేచిపోవడం సుఖమని మనవాళ్ళు ఎప్పుడో అన్నారు కానీ నా ఆలోచనలకి వున్నంత తెగింపు నా చేతలకి లేదు. అలా చేసినా నా దురదృష్టానికి మళ్ళీ దుష్టుడే దొరికితే? అందుకే ఈ జబ్బుని పోషిస్తూ బ్రతుకుతున్నాను. నాకు తెలుసు నాకు స్వేచ్ఛ దొరకనంతకాలం నాకీ జబ్బు పెరుగుతుందేకానీ తరగదు" అంది మహతి ఒకరకమైన ఉద్వేగంతో.

వాసవి ఆమెవైపు భయంగా చూసింది.

"నిన్ను చూస్తే నాకు భయమేస్తుందే" అంది వాసవి.

"ఎందుకు? ఈ దేశంలో ఏ ఆడదాని చరిత్ర కదిపినా ఏమున్నది. కన్నీటి కథ తప్ప. డోంట్ వర్రీ. మనసు కట్టేసుకుని మరబొమ్మల్లా బ్రతుకుతున్న కోటానుకోట్ల భారత స్త్రీ జనంలో నేనొక్కర్తిని" అంది మహతి నవ్వుతూ.

వాసవి నవ్వలేదు.

ఆమెకేదో భయంగా, ఆందోళనగా వుంది.

"అద్సరే. నా సంగతులు చెప్పి నీకు బోరెక్కించేశాను. అసలు నీకేవిటే జబ్బు. నీ అంత అదృష్టవంతురాలు నూటికో కోటికోవుంటారు. కావాల్సిన దాన్ని శాసించి పొందగల వాసవికి నెర్వస్‌నెస్సా?" అంది మహతి ఆశ్చర్యంగా.

వాసవి పెదవులపై పేలవమైన చిరునవ్వు మెరిసి మాయమయ్యింది.

"నీవనుకున్నట్లే అనంత్‌ని పెళ్ళిచేసుకున్నావ్. ఇద్దరూ ఎంత ముచ్చటగా వున్నారో తెలుసా? అనంత్ యిప్పుడింకా అందంగా వున్నాడు. అతనికిక్కడ బిజినెస్సా?" అడిగింది మహతి ఆత్రుతగా.

వాసవి గొంతులో పచ్చి వెలక్కాయ పడినట్లయింది.

"ఇంతసేపట్నుంచి ఆమె అనంత్‌ని తన భర్తగా భావిస్తున్నదన్నమాట. మై గుడ్‌నెస్" అనుకుంది. వాసవి.

"నువ్వెలాగైనా చాలా అదృష్టవంతురాలివి. అనంత్ లాంటి భర్త దొరకడం అదృష్టం. కాకపోతే మరేమిటి? ఇంతకీ నాన్నగారెలావున్నారు?" అంది మహతి.

వాసవి నిజం చెప్పడానికి నోరు రాలేదు. అనంత్‌ని పెళ్ళిచేసుకోలేదన్న నిజాన్ని చెప్పలేకపోయింది వాసవి.

"డాడీ బాగానే వున్నారు" అంది వెర్రినవ్వు నవ్వుతూ.

సరిగ్గా అప్పుడే వచ్చాడు అనంత్ రెండుమూరల కనకాంబరాలు, పల్లీలు తీసుకుని.

"పల్లీలెందుకు చిన్నపిల్లల్లా" అంది మహతి నవ్వుతూ.

"మా వాసవికి అవంటే చాలా ఇష్టం" అన్నాడు అనంత్ యాధృచ్ఛికంగా.

వాసవి అతనికేసి విచిత్రంగా చూసింది.

మహతి నవ్వింది సరదాగా.

"ఇంత మంచి భర్త వుండగా మా వాసవికి జబ్బేమిటి? మనసు బాగాపోతే ఇద్దరూ ఏ ఊటీనో, కాశ్మీరో చెక్కేయండి నాలుగుప్రదేశాలు తిరిగితే ఎలాంటి రోగమైన పరుగెత్తుతుంది" అంది మహతి నవ్వుతూ.

అనంత్ ఖంగుతిన్నట్లు చూసాడు మహతివేపు.

ఆ వెంటనే అతని దృష్టి వాసవి వేపు మళ్ళింది.

వాసవి తల దించుకుని ఇసుకలో గీతలు గీస్తోంది.

"మీకు చెబుతుంటే అటు చూస్తారేం? మా వాసవికి మళ్ళీ వంట్లో బాగాలేదంటే ఆ తప్పుమీదే అవుతుంది" అంది మహతి రెట్టిస్తున్నట్లు.

"చీకటి పడుతున్నది. మీ యింట్లో ఏమైనా అంటారేమో? ఇక బయల్దేరదామా?" అంది వాసవి లేచి నిలబడుతూ.

మహతి కూడా పైకి లేచింది.

"కొంచెం మా యింటిదాకా రాకూడదు. లేకపోతే మా అత్తగారు ఇంతసేపూ ఎటో వెళ్ళాననుకుంటుంది" అంది మహతి.

వాసవి సరేనంది.

ఆమె అనంత్ వేపు చూడకుండా "మనం మహతిని ఇంటిదగ్గర డ్రాప్ చేసి వెళ్దాం" అంది.

అనంత్ సరేనన్నట్లు తలవూపాడు.

కారు మహతి చెప్పిన గుర్తుల ప్రకారం వాళ్ళింటి ముందాగింది.

ఇల్లు ముఖం చూడగానే మహతి ముఖ కవళికలు మారిపోయాయి. ఆమె శరీరం సన్నగా వణకడం గమనించింది వాసవి.

మహతితోపాటు వాసవి కూడా కారు దిగింది.

"మీరూ రండి" అంది మహతి అనంత్‌ని.

"నేనిప్పుడెందుకులెండి" అన్నాడు అనంత్ మొహమాటంగా.

"లేదు లేదు. మీ యిద్దర్నీ చూస్తేనన్న మా అత్తగారికి జ్ఞానోదయం కలుగుతుందేమోనని. డబ్బున్న వాళ్ళని చూస్తే ఆవిడకి చాలా మమకారం" అంది మహతి.

వాసవి ఎటో చూస్తూ నిలబడింది.

అనంత్ కారు దిగాడు.

ముగ్గురూ లోనికి వెళ్ళారు.

అత్తగారు రమామణి గబగబా ఎదురొచ్చి వీళ్ళని చూసి నవ్వుతూ "ఇంత ఆలస్యమైతే ఏమయ్యేవోనని హడలి చస్తున్నా. ఇంతకీ వీళ్ళెవరు?" అడిగింది ఆరాగా వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తూ.

వాసవి. అనంత్ ఆమెకు నమస్కరించారు.

ఆమె కళ్ళు బయట నిలబడి వున్న టొమేటా రంగు టొయాటా కారు మీద నిలిచాయి.

"కూర్చోండి.. కూర్చోండి" అంది రమామణి ఆదరంగా.

మహతి వాసవి గురించి చెప్పింది.

"మీరింత మంచి ఫ్రెండ్సా? ఆ సంగతి నాకు చెప్పనే లేదు. వెళ్ళి కాఫీ తీసుకురా" అని కోడల్ని పురమాయించింది.

మహతిలోనికెళ్ళబోతే వాసవి వారించింది.

"ఇప్పుడేం వద్దు. మరొకసారి వస్తాం" అంది వాసవి.

వాళ్ళిద్దరూ లేచి వస్తుంటే ముచ్చటగా వుంది జంట. అని రమామణి అనడం వాళ్ళిద్దరికీ వినిపించింది.

కారు ఇంటివేపు వెళుతూంటే వాసవి వెనుక సీటులో మౌనంగా కళ్ళు మూసుకుని కూర్చుంది.

అనంత్ ఆమె వంక క్రీగంట చూసాడు.

వాసవి కళ్ళు తెరవలేదు.

అనంత్ కారు మెల్లిగా డ్రయివ్ చేస్తున్నాడు. అనంత్ గొంతు సవరించుకున్నాడు.

వాసవి మెల్లిగా కళ్ళు తెరచి అతనివేపు చూసింది.

వ్యూ మిర్రర్‌లోంచి ఆమెని గమనిస్తున్నాడు అనంత్.

"నువ్వు..నువ్వు.. మహతి కేం చెప్పావ్?" అన్నాడు మెల్లిగా. వాసవి కళ్ళుదించుకుంది.

"నేనేం చెప్పలేదు. అదే అలా అనుకుంది" అంది వాసవి.

"కాని నువ్వు నిజం ఎందుకు చెప్పలేదు" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు అనంత్.

వాసవి కాస్సేపు తప్పుచేసినట్లు తలదించుకుంది.

"ఎందుకో నాకే తెలియదు, చెప్పలేకపోయాను."

అనంత్ ఆమె వేపు చిత్రంగా చూసాడు.

"రేపెప్పుడయినా నిజం తెలిస్తే ఏం బాగుంటుంది? నువ్వెందుకో ఈ మధ్య చాలా విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తున్నావు" అన్నాడు అనంత్.

అతనామెను మీరు అని మన్నించకుండా మాట్లాడుతున్న సంగతి కూడా మరచిపోయాడు.

వాసవికూడా గమనించలేదు.

"మహతి మనల్ని చూసి ఎందుకో చాలా ఉత్సాహపడింది. ఆమె హిస్టీరియాతో బాధపడుతున్నది. తన సంసారం సరిగ్గాలేదని ఫీలవుతోంది. అలాంటప్పుడు ఈ నిజం కూడా చెప్పి ఆమెను హర్ట్ చెయ్యలేకపోయాను" అంది వాసవి సంజాయిషీ యిస్తున్నట్లుగా.

అనంత్ మరేం మాట్లాడలేదు.

"ఈ విషయం నీకు బాధ కలిగిస్తే నన్ను క్షమించు" అంది వాసవి బాధగా.

"క్షమాపణలెమిటి మనమధ్య. సిల్లీ నీకు ఆనందాన్ని, సంతృప్తిని కలిగించే ప్రతి విషయమూ నాకు ఆనందమే" అన్నాడు అనంత్. అలా అంటున్నప్పుడు అతని కళ్ళలో మెరిసిన మెరుపు వాసవి గమనించలేదు.

27

గడియారం టిక్కుటిక్కుమంటూ శబ్దంచేస్తూ ఆ అర్ధరాత్రి ప్రశాంతమైన వాతావరణంలో తన వునికిని గర్వంగా చాటుకుంటుంది.

వాసవి గాఢ నిద్రలో పక్కకి కదిలింది.

పక్కనే చాపమీద నిద్రపట్టక దొర్లుతున్న పరిమళ వాసవివైపే దీక్షగా చూస్తోంది.

ఆ చూపులో ఎన్నెన్నో భావాలు దొర్లిపోతున్నాయి.

వాసవిని చూస్తే ఆమె మనసు అదోలా అయిపోయింది.

చెప్పలేని అయిశ్వర్యమొకటే మనిషికి ఎలాంటి సుఖాన్ని యివ్వలేదనే నిజాన్ని వాసవి జీవితం చెబుతోంది.

భర్తదగ్గర వున్నా ఒంటరిగా బ్రతుకుతున్న ఆమెపట్ల పరిమళకి చాలా జాలి.

తలుపు దగ్గర ఏదో శబ్దమయితే వులిక్కిపడినట్లు చూసింది పరిమళ.

ఆమె కళ్ళు మెల్లిగా తలుపువేపు, కిటికీవేపు పరీక్షగా చూసాయి.

సన్నటి వెన్నెల ఆవరించిన గోడలమీద చెట్ల కీ నీడలు చిన్నగా కదులుతున్నాయి.

ఉండి వుండి ఏదో పక్షి కూసిన శబ్దం.

పరిమళ ధైర్యంగా తలతిప్పి కళ్ళుమూసుకుంది.

అయిదు నిముషాలు గడిచాయి.

మళ్ళా ఏదో శబ్దం.

పరిమళ కళ్ళు తెరిచీ తెరవనట్లుగా ఎదురు తలుపువేపు చూసింది.

ఆ తలుపు సహజంగా ఎవరూ వాడరు. అందరూ తిరగడం తన తలవేపున్న తలుపుగుండానే, దాని గడియ తనే గట్టిగా బిగించింది.

మరీ శబ్దం? ఆమె ఆలోచిస్తూ ఎదురుగావున్న కిటికీవేపు చూసింది.

కిటికీ ఎదురుగావున్న గోడమీద పడ్డ నీడని చూసి ఆమె కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి.

ఆమె వూపిరి బిగించి నిశ్శబ్దంగా లేచి గోడపక్కగా జరిగి నిలబడింది.

ఆమె చేతులు మెల్లిగా గోడని తడిమి స్విచ్‌ని అందుకున్నాయి.

కాని ఆమె స్విచ్‌ని ఆన్ చేయలేదు.

మరో చేత్తో తలుపు గడియని తడిమి చూసింది.

అది తీసే ఉంది.

ఆమెలో టెన్షన్ ప్రారంభమయ్యింది.

ఆ వచ్చిన వ్యక్తెవరో తెలియడంలేదు.

ఆమె మెల్లిగా గడియ వేద్దామని చేతిని తలుపుమీద పెట్టింది.

సరిగ్గా అప్పుడే తలుపు అటువేపునుంచి తెరిచిన శబ్దం.

పరిమళ నిలువునా బిగుసుకుపోయింది.

నిలువెత్తు మనిషిలోనికి రావడం చూసి ఆమె గబుక్కున స్విచ్ ఆన్ చేసింది.

గదంతా వెలుగు వ్యాపించింది.

ఎదుటవున్న వ్యక్తిని చూసి ఆమె స్థంభించిపోయింది.

ఆ వ్యక్తి ఆమెను చూసి చిరునవ్వు నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు. పరిమళ నవ్వలేదు.

"మీరా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"అవును" అన్నాడతను.

"ఈ టైమ్‌లో.. అమ్మగారి గదిలోకి..." అంటూ అనుమానంగా చూసింది పరిమళ.

"రావలసి వచ్చింది. ఆ సంగతి తరువాత మాట్లాడుకుందాం. నువ్వు పడుకో. లేకపోతే అమ్మగారు నిద్రలేస్తారు" అంటూ వెళ్ళిపోతున్న వ్యక్తివేపు విచిత్రంగా చూసింది పరిమళ.

ఆ తర్వాత ఆమెకెంతకూ నిద్రపట్టలేదు.

ఈ విషయం వాసవికి చెప్పడమా అని ఆలోచిస్తున్నదామె అంతరంగం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments